

Un sofism periculos

Scris de prof. dr. Adrian SEVERIN | Data: 19.11.2022 19:58

Sub titlul „Piata in care a cantat Shakira”, avocatul si eseistul Florentin Tuca a publicat un text pe care il vad ca pe o expresie a disperarii unui om aflat in neputinta de a concepe ca legile se pot apara si in alta parte decat in salile de judecata.

Mesajul sau este ca daca prin „legile justitiei” promovate de Guvernul Ciuca-Predoiu, la ordinul oligarhiei europene care cere romanilor cedarea totala si deplina a suveranitatii, adoptate de Parlament, validate de CCR si ratificate de Presedintele Republicii, cu totii aflatii sub acelasi imperiu, Constitutia Romaniei, si prin ea, identitatea nationala a ordinii de drept romanesti, au fost ucise, atunci, lipsiti de refugiul nostru constitutional, nu mai avem ce invoca si unde ne adaposti, cuvantul „Constitutie” urmand a mai fi folosit doar pentru a denumi piata unde acum cativa ani a avut loc concertul cantaretei sud-americeane Shakira – Piata Constitutiei.

Cum o asemenea ipoteza il terifiaza, asemenea ardeleanului care a vazut pentru prima oara girafa, domnul Tuca zice „asa ceva nu exista!”. „Sa nu exageram! Constitutia nu a fost formal abrogata si de aceea putem sa continuam a o invoca (in salile de tribunal, se subintelege) si mai avem ce apara, chiar daca obligatia respectarii ei nu ar mai fi decat una de prudenta si diligenta, iar nu una de rezultat”. Cu alte cuvinte, mai suntem tinuti a ne stradui sa aparam legea noastra fundamentala si ordinea juridica stabilita de ea, chiar daca nu mai este obligatoriu sa si asiguram aplicarea si respectarea ei. Nu este nici o problema daca acestea nu sunt respectate, dar nu este interzis nici sa cerem respectarea lor. Cand este voie, aplicam Constitutia; cand nu este voie, o ignoram. A ignora ceva, nu inseamna ca acel ceva nu exista; si cat exista mai avem speranta salvarii.

Daca asemenea argumente ar fi fost aduse de ministrul Catalin Predoiu sau judecatoarea CCR Simina Tanasescu, nu as fi avut vreo tresarire. Trecand peste limitele puse de constiinta lor profesionala (amandoi sunt juristi de calitate), acestia si-au lasat fara limite oportunistul politic, facandu-se ca nu pricep gravitatea relativizarii respectului pentru Constitutie si incercand sa ne convinga ca „totul este bine in cea mai buna dintre lumi”. Dar dl Tuca?! Acesta este „unul dintre ai nostri”! Nu doar un foarte bun jurist, ci si un ganditor lucid si o constiinta pusa in slujba adevarului si a cauzelor superioare.

Daca dintre toti cei care au denuntat efectele dezastruoase ale adoptarii „legilor justitiei” pentru identitatea nationala a statului roman, mergand pana la disparitia acestuia ca stat-natiune, dl Tuca a inteles sa polemizeze nominal in

special cu mine, este fara indoiala pentru ca m-a perceptut a fi „periculos” de credibil. Asta ma onoreaza.

In oglinda, daca aleg sa dau replica articolului dlui Tuca este tocmai pentru ca autorul sau constituie o voce care se vrea auzita nu doar in curie, ci si in agora, acolo unde are indreptatita reputatie de a fi de partea „baietilor buni” impotriva „baietilor rai”. Cand unul dintre „baietii buni” face cu ochiul complice „baietilor rai” ratacirea celor de bune intentii este maxima si, cum spune Evanghelia, aceasta „ratacire din urma este mai rea decat cea dintai”.

Am citit textul dlui Florentin Tuca cu grija. Rationamentul este seducator, dar... ne duce exact acolo unde autorul nu vrea (si pe buna dreptate) sa ajungem: la inactiune.

Admitand, prin ipoteza, ca dl Tuca are dreptate, nu putem omite a constata ca nu are solutie. Cum vom putea apara o Constitutie a carei incalcare de catre chiar judecatorii care au jurat sa o apere nu mai este sanctionata decat in imprejurari cu totul exceptionale si tinand de resorturi subiective aproape imposibil de dovedit? Si daca el nu are solutie, dreptate am eu.

Domnia sa zice ca daca suveranitatea si ordinea constitutionala si statul romanesc au murit, nu mai avem de ce lupta, caci mortul de la groapa nu se mai dezgroapa. Si asta este rau.

Dar daca, pentru a nu cadea in depresie, ne imbatam cu gandul ca nu au murit, „ci doar o tar s-au hodinit”, ce facem? Ne ducem si noi linistiti la culcare. Si astfel ele vor muri in timpul somnului nostru.

Stiu ca dl Tuca este un luptator, cel putin pe frontul dezbaterii de idei. De data aceasta, ma tem ca luat de valul logicii sale, de regula impecabila, si pledand pentru cei care, sub aparenta refuzului „intelept” de a nu dramatiza situatia, isi ascund lasitatea, se plaseaza tocmai de partea celor care refuza lupta.

Disperat, intrucat intelege ca si mine gravitatea situatiei, dl Tuca ne cere sa nu disperam, caci nu totul este pierdut, uitand ca disperarea este un sentiment cu doua efecte, diametral opuse, diferite in functie de caracterul disperatilor. Pentru cei cu caractere slabe, in special pentru lasi, disperarea inhiba orice inclinatie spre actiune. Pentru cei cu caractere puternice disperarea mobilizeaza la reactii pe masura faptelor care au determinat-o.

Chiar daca azi, prin deciziile tradatoare luate la nivelul suprastructurii politice a Romaniei (Guvern, Parlament, CCR, Presedintele Republicii, in ordine cronologica), totul este pierdut (fie si doar ipotetic pierdut), in speta, pierderea aceasta nu este neaparat si definitiva. Ea poate fi definitiva doar pentru cei sau din cauza celor care nu cred in realitatea sau in gravitatea ei, care o relativizeaza si minimalizeaza sustinand ca dracul nu este chiar negru, ci numai „negru deschis” (sic!).

Nu am avut totdeauna stat si suveranitate si Constitutie. Ele au fost dobandite de noi (mai exact, de inaintasii nostri) prin lupta. Daca cineva le-a ucis nu inseamna ca nu mai avem nimic de facut. Dimpotriva, inseamna ca trebuie sa luam lupta de la capat. Sa facem iarasi azi ceea ce altii au facut in trecut.

Desigur, un stat pierdut nu mai poate fi aparat. In schimb, el trebuie si poate fi recuperat.

Iar daca statul si suveranitatea si constitutia nu sunt chiar moarte, ci numai muribunde sau numai amenintate cu moartea, acesta este un motiv pentru a lupta la fel de aprig ca si atunci cand lupta ar fi luata cu totul de la capat. Aici m-as putea intalni cu dl Tuca.

Marii preoti ai ordinii constitutionale pot continua sa omagieze si zei morti in templele date in grija lor, care sunt tribunalele. Constitutia nu a fost formal abrogata. Ea se afla intr-un proces accelerat de golire de continut; proces care a depasit deja punctul critic. In materie de drept pozitiv asasinatul nu trebuie sa fie neaparat formal. Aceasta lege fundamentala nuda mai poate fi invocata la bara, dar nu poate fi resuscitata decat pe baricade. Iata un adevar pe care si cei mai devotati adepti ai dreptului pozitiv sunt chemati sa il inteleaga.

Salvgardarea identitatii constitutionale a statului, identitate care sintetizeaza in limbaj juridic identitatea culturala a natiunii, nu poate fi o obligatie de mijloace, ci numai una de rezultat. Daca intregul univers s-ar reduce la sala de judecata, tot adevarul s-ar gasi in rationamentul juridic si padurea ordinii constitutionale ar fi doar suma copacilor stransi intre copertile dosarelor aflate pe rolul instantelor judecatoresti, am mai putea pastra unele sperante. Nu este, insa, asa.

Romania se gaseste azi in focul unui imens concurs geopolitic, iar identitatea sa constitutionala, in lipsa careia inceteaza sa mai existe ca stat-natiune, este supusa unui urias si permanent test de stres. Ceea ce in alte conditii ar fi, poate, suportabil, in acest context este letal.

Chiar daca vor mai fi si magistrati care vor respecta Constitutia sau avocati care vor pleda cu patos in favoarea ei, ordinea constitutionala nu mai exista atunci cand admitem ca legea fundamentala poate fi, la urma urmei, un pic violata. Nu complet. Doar putin. (sic!) Si asta in functie de interese asa zis „europene” care nu mai au nimic in comun cu interesele romanesti.

Iata de ce continui a crede ca nu supraevaluarea pericolului de moarte sau a fenomenului mortii (clinice) in care se gaseste natiunea romana dauneaza, ci subevaluarea lui.

Fara o asemenea concluzie si fara o chemare convingatoare la lupta, ma tem ca tot rationamentul optimist al dlui Tuca ramane doar un sofism pagubos si periculos.

O spun cu toata simpatia si respectul pe care le port autorului. Si nu o fac de dragul polemicii, ci de dragul cauzei.